

آنچه بازنشستگان در گردهمایی اعتراضی

خود بر زبان راندند.

کارگران ضد سرمایه داری / ۸ بهمن ۱۴۰۰

اینکه آیا تجربه کاملا شکست خورده کارگران در افزایش دستمزد طبق قانون کار!! این سخنرانان را به اتخاذ چنین شعاری کشانده یا دلایل دیگری باعث آن شده است، از آن بی اطلاعیم اما بعنوان رویکرد ضد سرمایه داری طبقه کارگر ایران چند نکته را کاملا رقیقانه متذکر می شویم.

۱- از حاصل تولید و کار توده کارگر در مراکز تحت مالکیت آستان قدس، سپاه پاسداران، ستاد اجرای فرمان امام، بنیاد مستضعفان هیچ اطلاعاتی درز نمی کند. این بدان معنی است که حجم و ارزش محصول کار و تولید سالانه طبقه کارگر ایران بسیار عظیم تر از رقم گزارش شده توسط جمهوری اسلامی، بانک جهانی یا صندوق بین المللی پول است.

۲- چرا عاجزانه از حکومت سرمایه داری انتظار رفع بدبختی های خود را داریم؟! چرا حکومت سرمایه داری ایران باید در مقابل تجمعات بی خطر ما جلوی وزارت کار و مجلس، پناه بردن و دخیل بستن ما به قوانین و نهادهایش کوتاه

چندین دهه است که کارگران به هنگام اعتراض به ناکافی بودن دستمزدشان، بنا را بر این می گذارند که دستمزدها باید بالاتر از خط فقر باشد، متناسب با تورم و هزینه های سبد معیشت همانگونه که در قانون کار هم به آن اشاره شده است!! افزایش یابد. خواستی که همواره سندیکاهای، کمیته، کانون و سازمانهای مدافع حقوق کارگران نیز بر اجرای آن پافشاری می کنند!! اما در تجمع روز دوشنبه ۱۳۰۰/۱۱/۴ تعدادی از بازنشستگان موسوم به "بازنشستگان کشوری"، یکی از سخنرانان چنین اظهار نظر کرد که "تولید ناخالص ملی" پس از کسر مبالغی که می بایست صرف هزینه های عمرانی و رفاهی عمومی جامعه نظیر راهسازی، ساخت مدرسه، بیمارستان و مراکز درمانی و ... گردد، بصورت مساوی بین آحاد جامعه تقسیم شود. حاضرین هم با دست زدن و تشویق از این موضوع استقبال کردند. بدنبال ایشان، سخنران بعدی نیز همین موضوع را تکرار و تایید نمود.

بیاید؟!

۳- به چه دلیل صف‌مان را شقه شقه می‌کنیم، خود را بازنشستگان کشوری و تأمین اجتماعی می‌نامیم؟ چرا از شاغلین طبقه خود کمک نمی‌گیریم و به مبارزات آنها کمک نمی‌رسانیم؟ وقتی معلمان و کارمندان عار دارند خود را جزء طبقه کارگر بدانند، وقتی مبارزات طبقه ما بدون ارتباط با هم و پراکنده است، جز شکست و ناامیدی حاصلی خواهیم داشت؟

باید ریل مبارزه جاری را عوض کنیم. تا وقتی که از سرمایه‌زدگی بهتری طلب می‌کنیم پاسخ سرمایه به ما فقر و فلاکت و بی‌خانمانی خواهد بود. محصول کار و تولید سالانه طبقه ما ده‌هزار تریلیون تومان است. صریح و قاطع و شفاف اعلام داریم برنامه‌ریزی کار و تولید، تعیین اینکه چه تولید شود و چه تولید نشود،

به چه میزان تولید گردد، حاصل کار و تولید چگونه توزیع شود یا کلاً تعیین سرنوشت کار و تولید، حق مسلم ماست. کل این محصول باید صرف معیشت مرفه، درمان، بهداشت، آموزش و پرورش از مهد کودک تا دانشگاه، ایاب و ذهاب، رشد و بالندگی هر چه افزون‌تر کودکان، بهترین شکل نگهداری از سالمندان، معلولان، بازنشستگان و از کارافتادگان و تفریحات سالم شود. آب، برق، گاز، خورد و خوراک و پوشاک، مسکن، تلفن، اینترنت، دکتر، دارو، بیمارستان، مهد کودک، مدرسه و دانشگاه، امکانات رفاهی جمعی، همه و همه باید به طور کامل از سیطره خرید و فروش خارج و حق بدیهی بدون هیچ قید و شرط کل آحاد جامعه اعم از شاغل یا جویای کار گردد. راه ما این است. مابقی همگی گمراه است.